

— Priteisti iš Kipro Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Teigiama, kad kvietime dalyvauti konkurse Nr. 40/2005, susijusiame su Vasilikou šiluminės elektrinės ketvirtojo bloko projektavimu, tiekimu ir statyba, *Archi Ilektrismou Kyprou* (Kipro elektros energijos reguliavimo institucija) pažeidė Direktyvas 93/38/EEB ir 92/13/EEB.

Kai dėl Direktyvos 93/38 4 straipsnio 2 dalies ir 31 straipsnio 1 dalies pažeidimo, Komisija mano, kad pažeidimas padarytas dėl skundą pateikusio dalyvio pasiūlymo atmetimo ir kito konkurso dalyvio pasiūlymo priėmimo remiantis konkurso skelbime aiškiai nurodytu kriterijumi.

Kai dėl Direktyvos 92/13 1 straipsnio 1 dalies pažeidimo, Komisija teigia, pirma, kad, kadangi perkančioji organizacija savo veiksmams pati sukūrė netikrumo situaciją, susijusią su tinkamu motyvų, kurie lėmė skundą pateikusio dalyvio pasiūlymo atmetimą, aiškinimu, ji pažeidė Direktyvą 92/13, aiškinamą atsižvelgiant į ja siekiamą tikslą, t. y. veiksmingumą, ir, antra, kad perkančioji organizacija savo sprendimo negali motyvuoti tik pateikdama nuorodą į vertinimo ataskaitas.

- (¹) 1993 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 93/38/EEB dėl subjektų, vykdančių savo veiklą vandens, energetikos, transporto ir telekomunikacijų sektoriuose, vykdomų pirkimų tvarkos derinimo (OL L 199, p. 84; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 194).
- (²) 1992 m. vasario 25 d. Tarybos direktyva 92/13/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių Bendrijos taisyklių taikymą viešųjų pirkimų tvarkai vandens, energetikos, transporto ir telekomunikacijų sektoriuose, suderinimo (OL L 76, p. 14; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t. p. 315).

2009 m. liepos 8 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Vengrijos Respubliką*

(Byla C-253/09)

(2009/C 233/10)

Proceso kalba: vengrų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal ir K. Ritzné Talabér

Atsakovė: Vengrijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Vengrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius bei EEE susitarimo 28 ir 31 straipsnius, nes gyvenamojo būsto Vengrijoje pirkimą vietoj gyvenamojo būsto kitoje valstybėje narėje vertino mažiau palankiai nei tokio būsto Vengrijoje pirkimą vietoj gyvenamojo būsto toje pačioje valstybėje narėje.

— Priteisti iš Vengrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šiuo ieškiniu ginčijama Vengrijos mokesčių nuostata, pagal kurią siekiant nustatyti išigyjant šalyje esantį gyvenamąjį būstą mokėtino mokesčio bazę, iš išgyto būsto kainos leidžiama atimti tik parduoto būsto, esančio šalyje, kainą.

Ši taisyklė neatitinka laisvo asmenų judėjimo ir įsisteigimo laisvės pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius bei EEE susitarimo 28 ir 31 straipsnius.

Minėtomis Bendrijos teisės nuostatomis siekiama palengvinti valstybių narių piliečiams užsiimti bet kokia profesine veikla visoje Bendrijoje, ir taip pat jos draudžia priemones, kurios galėtų sudaryti nepalankesnes sąlygas bet kurios valstybės narės piliečiams, kurie pasinaudojo laisvo judėjimo teise ir siekiantiems vykdyti ekonominę veiklą kitoje valstybėje narėje. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nuostatos, kurios valstybės narės piliečiui kliudo arba jį atgraso nuo išvykimo iš savo kilmės šalies siekiant pasinaudoti laisvo judėjimo teise, riboja šią laisvę, net jeigu jos yra taikomos neatsižvelgiant į atitinkamų asmenų pilietybę.

Vis dėlto šioje byloje ginčijama Vengrijos mokesčių teisė yra tokia nuostata. Iš tiesų netaikant minėtos mokesčių lengvatos užsienio ar Vengrijos piliečiams, kurie pasinaudojo savo laisvo judėjimo teise ir kurią laiką gyvena kitoje valstybėje narėje bei nusiperka čia gyvenamąjį būstą, jie turės mažiau paskatų nusipirkti gyvenamąjį būstą Vengrijoje nei tie, kurie gyvena Vengrijoje ir perka naują būstą vietoj to, kurią jau turi šalies teritorijoje. Akivaizdu, kad taip ši Vengrijos teisės norma gali atgrasyti kitų valstybių narių piliečius nuo įsikūrimo Vengrijoje. Komisija mano, kad tokie asmenys, kurie pirkdami būstą jau galėjo būti sumokėję panašaus dydžio mokesčius valstybėje, kurioje jie anksčiau gyveno, yra tokioje pačioje situacijoje kaip ir tie, kurie buvo nusipirkę būstą Vengrijoje. Taigi šie asmenys turi būti vertinami vienodai. Tačiau kadangi Vengrijos teisės aktuose asmenys, kurie perka gyvenamąjį būstą vietoj kito būsto, esančio bet kurioje kitoje valstybėje narėje, vertinami nepalankiau nei tie, kurie taip pat perka būstą, tačiau jau turėjo nuosavybės šalies teritorijoje, juose objektyviai vienodos situacijos vertinamos skirtingai ir todėl šie teisės aktai yra diskriminaciniai.

Vienintelis Vengrijos Respublikos nurodytas argumentas negali pateisinti tokio teisės pažeidimo.

Pirma, dėl prieštaravimo, susijusio su būtinybe užtikrinti mokesčio sistemos darnumą, reikia pažymėti, kad šiuo atveju tarp nagrinėjamos mokesčio lengvatos ir šios lengvatos kompensavimo konkrečia mokesčio baze negalima nustatyti jokio tiesioginio ryšio, kuris yra reikalingas tam, jog tariama būtinybė užtikrinti mokesčio sistemos darnumą pateisintų naudojimosi pagrindinėmis laisvėmis apribojimą. Ekonominiu

požiūriu nėra tiesioginio ryšio tarp kito gyvenamojo būsto pirkimo ir pareigos sumokėti mokesčių bei anksčiau turėto būsto pardavimo ir tuo metu sumokėtų mokesčių — tai vieninteliai Vengrijos teisės aktuose siejami dalykai.

Galiausiai, dėl Vengrijos vyriausybės nurodyto argumento, kad jei būtų siekiama atsižvelgti į kitoje valstybėje narėje parduotą turtą ir jį perkant sumokėtus mokesčius bei dėl šių sandorių galėjusių atsirasti piktnaudžiavimą teise, tai sukeltų didelių administracinių problemų, Komisija nurodo jog, galimi administraciniai sunkumai bet kuriuo atveju negali pateisinti Bendrijos teise užtikrintų pagrindinių laisvių pažeidimo. Vengrijos Respublika tikrai turi galimybę nustatyti konkrečius reikalavimus tam, kad gautų būtiną informaciją, tačiau šie reikalavimai negali būti neproporcingi siekiamam tikslui.

2009 m. liepos 15 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) pateiktas apeliacinis skundas dėl 2009 m. balandžio 29 d. Pirmosios instancijos teismo (šeštoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-265/09 *Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG prieš Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)*

(Byla C-265/09)

(2009/C 233/11)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui), atstovaujama G. Schneider

Kita proceso šalys: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Apeliantės reikalavimai

- Panaikinti skundžiamą sprendimą.
- Atmesti ieškinį dėl 2006 m. lapkričio 30 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo byloje R 808/2006-4; nepatenkinus šio reikalavimo, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.
- Priteisti iš kitos proceso šalies bylinėjimosi išlaidas, patirtas pirmojoje ir apeliacinėje instancijose.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šis apeliacinis skundas pateiktas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, kuriuo buvo panaikintas 2006 m. lapkričio 30 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimas atmesti kitos proceso šalies paraišką dėl žymens „α“ registravimo kaip Bendrijos prekių ženklo. Pirmosios instancijos teismas laikėsi nuomonės, kad Apeliacinė tarnyba neteisingai taikė Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą (toliau — Bendrijos prekių ženklo reglamentas), nustatydamas, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių vien todėl, kad trūksta atribojimo arba grafinių skirtumų nuo standartinio šrifto „Times New Roman“, neatlikdamas konkretaus jo tinkamumo atitinkamos visuomenės požiūriu atskirti nagrinėjamas prekes nuo ieškovės konkurentų prekių patikrinimo.

Kaip apeliacinio skundo pagrindas nurodomas Bendrijos prekių ženklo reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimas. Vidaus rinkos derinimo tarnyba mano, kad Pirmosios instancijos teismas netinkamai išaiškino šią nuostatą trimis aspektais.

Pirma, priešingai Pirmosios instancijos teismo nuomonei, atliekant tyrimą pagal Bendrijos prekių ženklo reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktą, ne visuomet būtina nustatyti žymens skiriamuosius požymius konkrečiai tiriant atskiras prekes. Pagal teismų praktiką leidžiama atlikti atskirų žymenų kategorijų (pavyzdžiui, erdvinių, spalvinių žymenų, šūkių, domenų pavadinimų) skiriamųjų požymių patikrinimą pagal Bendrijos prekių ženklo reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktą, remiantis bendrąja nuomone dėl vartotojų suvokimo ir reakcijos, ir todėl dažnai atsisakoma atlikti konkretų paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų patikrinimą. Teismų praktikoje taip pat pripažinta, kad tam tikrų žymenų kategorijų atveju įprastai gali būti reikalaujama konkrečių skiriamųjų požymių remiantis tik visuomenės naudojimu.

Antra, Pirmosios instancijos teismas neįvertino, kad skiriamųjų požymių patikrinimas yra prognostinis sprendimas, ir todėl jis visuomet yra spėjamojo pobūdžio.

Trečia, Pirmosios instancijos teismas nesuprato įrodinėjimo pareigos padalijimo atliekant patikrinimą pagal Bendrijos prekių ženklo reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktą, manydamas, kad Vidaus rinkos derinimo tarnyba turi įrodyti skiriamųjų požymių nebuvimą, visuomet remdamasi konkrečiais faktais. Registravimo procedūra yra administracinė, o ne rungtyninė, per kurią Vidaus derinimo tarnyba turi įrodyti pareiškėjui registravimo kliūtis. Todėl jeigu ieškovas teigia, kad, priešingai Vidaus rinkos derinimo tarnybos atliktam nagrinėjimui, prašomas įregistruoti prekių ženklas turi skiriamųjų požymių, jis, remdamasis konkrečiais ir pagrįstais duomenimis, turi įrodyti, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių savaime arba dėl naudojimo.